Ketabton.com
د کلیوالې پېغلې ارمان
(رېښتینې کیسه)
لیکوال: سید ادریس "سادات"
ډیزاین: سید عمران "سادات"

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلیوالې پېغلې ارمان

ناول

لیکوال: سید ادریس سادات
ډیزاین : د بنار هلک

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسـ

د کتاب پېژندنه

نوم . د کلیوالې پیغلې ارمان | ناول .

لیکوال . سید سید ادریس سادات .

کمپوز . قاري ضیاء الحق عابد.

پښتۍ ډیزاین . سید عمران سادات .

مرسته . افتخار الله افتخار .

د لیکوال شماره . ۰۷۳۱۳۶۳۲۰۱

چاپ کال . ۳\۲\ ۲۰۲۳ .

سادات چینل. https://t.me/sadatketabtoon

سادات ګروپ . https://chat.whatsapp.com/Kxxowf0dlHRDKR

په خپل نوم د خپرولو حق یې هیڅوک هم نلري...

SA

(c) ketabton.com: The Digital Library

ضیا الحق عابد

د سادات صاحب ناولونه واقعاً د ستایلو وړ دي

زه پخپله د سادات صاحب د ناول مینوال یم.

او د هر ناول نشرولو ته یې په بې صبرۍ په تمه یم.

دغه ناول د یوې پیغلې د ژوند داستان دی.

د هغې پیغلې د ژوند داستان دی.

چې د حکومت او تالیبانو د اخیري جنګ کیسه کوي.

دغه انجلۍ په ډېرو ستونزو ښوونځي ته د تلو اجازه له خپلې کورنۍ څخه اخلي.

خو هر کله چې یې کورنۍ اجازه ورکړي، نو حکومت بدل شي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو بیا هم دا انجلۍ دا واېي د ښوونځي د پرېښودو درد د مور او پلار د مرګ له درده کم دی.

***

د رمضان میاشت وه مور مې د پیشمني لپاره خواړه تیارول، ماته هم

خوب نه راته، په موبایل کې مې ګوتې وهلې.

د سادات کتابتون غړو ته مې د هغوي غوښتل شوي کتابونه ورلیږل.

د ډیرو ورونو غوښتل شوي کتابونه مې ورولیږل، خو یو ورور یو ناول وغوښت؟

د صوفي نړۍ په نوم وو.

بدبختانه چې ماسره دغه ناول نه وو، نو ورته ومې لیکل:

ورور جانه دغه کتاب به خالي په عمومي کتابخانه تاسې پیدا کړی شۍ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او داسې کتابونه د انټرنیټ نړۍ ته نشي راپورته کیدای.

فکر مې نه وو، د موبایل پورته برخه مې راکش کړه، ګورم درې مسیجونه د یوه نمبر څخه راغلي وو.

انځور یې د انجلۍ وو، لیکلی یې وو، اسلام علیکم!

تاسې سادات صاحب یاست .

زړه نازړه مې ورته د سلام جواب ورکړ.

ورته ومې لیکل: وعلیکم سلام ورحمت الله

هو زه سادات یم رب العزت دې وکړي چې روغ جوړ او خوشحاله یاست.

آیا تاسې زما لپاره څه ضرور خبره درلوده.

ویل یې:

هو

ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ستاسې ناول برمته شوې مينه او لوی امپراتور ابدالي بابا، دواړه ناولونه ولوستل واقعا، چې ستاسې د ناول لوستلو کې يو بيل خوند اومزه پرته ده .

ځکه زه غواړم زما د درديدلي ژوند کيسه هم وليکې!

ماورته په جواب کې وليکل :

له تشويق څخه مو نړۍ مننه،

زه به ستاسې د ژوند قيصه وليکم او ان شاءالله چې تر ډيرو خلکو به يې ورسوم .

خو د اوس لپاره زه د لوی امپراتور ابدالي بابا ناول په ليکلو بوخت يم.

خير تاسې هم يوه يوه برخه راليږۍ.

زه به ليکم او نشروم به يې.

ويل يې زه يې په وايس ډول درتاسې در رسوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تاسې یې تر نورو خلکو ورسوئ.

ورسره ومې منله، ورته ومې ویل:

قیصه مو شروع کړې!

په لومړي واپس کې یې خپل ځان معرفي کړ.

خپل نوم او خپل کلی یې راوښود.

ویې ویل:

د مهربانۍ له مخې، زما نوم او کلی به مې په ناول کې نه ذکر کوئ.

خو، وروسته یې وویل:

چې زه خیر، زما نوم پکې ولیکئ.

خو د کلي نوم مه نشروئ، ځکه په یو ناول کې د انجلۍ نوم ډیر زیات رول لري.

خو د کلي نوم به ماته ډیر زیات مشکل جوړ کړي.

او بل یې دا وویل چې د کتاب په پوخ باندې زما د سترګو انځور ولګوئ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نو اوس چې تاسې د کتاب په پوښتۍ یا لومړۍ
صفحې باندې کوم انځور وینئ، دا د هماغه
انجلۍ انځور دې.

انجلۍ پدې ډول خپله کیسه پیل کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

ټکنده غرمه وه.

زموږ په کوسه کې، بغیر له ما او وړې خور نه مې نور هیڅوک هم نه وو.

پلار می په بیړه له کور څخه راووت.

زما مشرانې خورګانې یې دواړه له لاسونو ونیولې او مکتب ته یې روانې کړې.

دا چې ما به د مکتب نورې انجونې کتلې چې هره ورځ به پخپله خوښه مکتب تللې .

نو زما هم له مکتب سره شوق پیدا شوې و،

غوښتل مې چې پلار مې ما هم لکه د نورو خویندو په خبر په ښوونځي کې شامله کړي، خو زه ډیره کوچنۍ وم،ځکه یې په ښوونځي کې هم نه پریښودم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو د پلار سره په ډېرو زاریو روانه شوم، هرکله چې ادارې ته ولاړو نو مدیر صاحب مې پلار ته وویل:

کاکا جانه ستاسې لور ډېره کوچنۍ ده.

هغه به د دوه کاله انتظار وروسته ښوونځي ته راولېږل شي خو په ښوونځي کې یې شامله کړو، زه ډېره زیاته خفه شوم ځکه مې خپل پلار ته وویل :

پلار جانه زه یې ولې په ښوونځي کې شامله نکړم؟

پلار مې راته وویل:

ما درته وویل کنه لورکۍ چې تا وس په ښوونځي کې نه شاملوي.

زه هغه مهال ډېره زیاته کوچنۍ وم، نه پوهېږم هغه هر څه مې ښکه یاد دي.

د انجلۍ د وایس مسیج ختمیدو سره مې کوټې ته مور رانںوته ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

زر زر رازه چی پیشمنی وکړي.

ما شکرونه وباسل شکر چې واپس مسیج يې وانه وريد کنه زه يو ځوان وم او د هرڅه شک راباندې کېدای شو.

زه فکر کووم شايد مور مې اوريدلی هم وي نور نو والله اعلم، پيشمنی می وکړ اود سبا ورځی د روژی نيولو نيت مو وکړ .

د لمونځ کولو نه وروسته خپل يخ کولر ته کلارې پريوتم.

سهار می په سترګو باندی د لمر تيزه وړانګه ولګيده، راپاسيدم وراره می لقمان ګرځيده ورته ومی ويل:

هلکه لقمانه هغه پرده راکش کړه .

نور خوب رانغی، موبايل می راواخيست.

درې مسيجونه راغلي وو، چی پلی مې کړ داسې يې ويلي وو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما باندې دوه کاله بغير د ښوونځي څخه فضول تير شول.

له دوه کاله انتظار څخه وروسته مې مشرې خور زه بوتلم او په ښوونځي کې يې شامله کړم.

زما لپاره هغه ورځ د اختر دورځې نه هم ډيره خوندوره وه.

زه دا وايم چې دا حقيقت دی د انجونو خوښي صرف د هغوي ښوونځی دی.

خو د هلکانو خوښي، چې زموږ په عمر کی وي.

هغه موبايل، خواږه ځيزونه، روب اودب دبه ده.

هلکان چې هرکله زموږ په عمر کې شي، نو د ښوونځي په قيصه کې هم نه وي .

زه ډيره خوشحاله وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هره ورځ به مې خور د خپلو همصنفیانو سره زموږ صنف ته راتله، زما د خور په صنفیانو کې زه په ځانګې باندې ډېره ګرانه وم.

هغه واقعا یوه مینه ناکه انجلۍ وه خدای خبر چې هغه به وس چیرته وي.

هغه انجلۍ زما ډېره یادیږي.

زموږ مکتب کې هلکانو او انجونو یو ځای درس وایه.

زما ورور هم په مکتب کې وو .

ځانګه چې زما د خور ملګرې وه، نو هره ورځ به راتله زه به یې کانټین ته بوتلم، ماته به یې ډېر شیان اخیستل ځانګه واقعا چې خه انجلۍ وه.

ما خپل ښوونځي لوستلو ته ادامه ورکړه، دوه کاله می د ښوونځي هم ووتل، زه په دوهم صنف کې وم چې نیکه جان مې امر وکړ :

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې نور به زما مشره خور ښوونځي ته نه ځي
هغه یې له ښوونځي څخه منعه کړه.

زه په هغې خور مې ډیره زیاته خواشیني شوم.

خو خوشحاله پدی شوم، چې زه لا کوچنۍ وم او
له ښوونځي څخه یې منعه نکړم.

خور مې په کور کښیناسته زه صرف په ځانګې
باندې په ښوونځي کې داخل وم ځکه هغه زما لپاره
داسې وه لکه یوه نږدې خپلوانه خو هرکله چې زه
دریم صنف ته ورسیدم .

نو ځانګه هم د خپلې کورنۍ لخوا په مکتب بنده
شوه، دا زموږ د کلي قانون وو.

چې دلته د څلورم څخه ډیر درس انجونې نشي
ویلای خو ځانګې ته د خپلې کورنۍ لخوا یو کال
ډیر وخت ورکړل شوی وو.

زه په دریم کې وم چې ورور جان مې په ښوونځي
کې زما ورې خویندې هم شاملې کړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه خپل کوچني توب ته خوشحاله وم خو خفه پدې وم، چی بل کال به ما هم له مکتب څخه وباسي.

همدومره یې ویلي او نور یې موبایل خاموشه شوی وو.

ما هم خپله بستره ټوله کړه او خپل کار ته روان شوم، په سر مې درد وو.

په دې ورځ مې زړه هم کار ته نه کیده خو په هر حال په راډیو کې مې داستان ثبت کړ .

او د نشر څانګې ته مې وروسپاره.

د دولسو بجو خبرونو ته هم پخپله کښیناستم، داچی په هیواد کې نوی نوی د ااا حکومت راغلی و.

نو ډیر راپورونه پکې د شکایت کوونکو وو.

د دولسو بجو خبرونه مې هم وویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

راغلم د ماسپښین لمونځ مې داء کړ.

د لمانځه څخه چې فارغه شوم.

چوکیدار راته شاته ولاړ وو.

ویل یې چې:

د امر صاحب ستاسې سره کار دی.

حیران شوم.

ما ویل چې:

د امر صاحب به زما سره څه کار وي.

ورغلم ویل یې :

سادات صاحب خبرونه مو ډیر ښکلي و، خو د بیا ځل لپاره ټول شکایتونه مه نشروی.

کله ناکله د خوشحالی خبر هم نشروی .

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه وګورئ نن ااا د انجونو د مکتبونو د خلاصیدو پریکړه کړي.

ما ورته وویل : سمه ده مدیر صاحب نور به همداسی کووم.

له خونې څخه یې راووتم، زما د ااا سره هیڅ نه لګیده.

او نه مې هم زړه غوښتل چې په ننګه یې کومه خبره وکړم،

ځکه چې دوې د ملا د نوم نه د خلکو نفرت پیدا کوي.

زه د ااا په راتلو ډېر زیات خوشحال وم، ما ویل زه د اسلام نوم به یو ځل بیا په جهان کې وځلیږي.

او همدارنګه به زموږ د مقدس دین ټول پیروان سره متحد شي.

خو نه دوي خو د سل کاله مخکني خلافت (عثماني خلافت) کاني شروع کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې نه کړي هڅې نه چې دعثماني خلافت په خېر دوي هم دا مفسد قوم په منډو نکړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

په هر حال زه بې له دفتر څخه راووتم، په سټېډيؤ کې مې موبايل روښانه کړ،

چې ومې کتل د پخوانۍ شميرې څخه يو څو نور مسيجونه هم راغلي ؤ.

ويلي يې وو:

زموږ ښوونځی کارش لګن نوميده، پدې ښوونځي کې زموږ د کورنۍ او خپلوانو نه يوازې زه پاته وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

او یو مې ورور پاته ؤ.

خو دا چې زموږ د ښوونځي تعداد زيات ؤ،ځکه نو انجونې يې ټولې يوې بلې ليسې ته وليږلې، چې د ملالۍ ليسې په نوم يې نوموله.

موږ ټولو ته وويل شول :

چې سر د سبا نه بايد دې ليسې ته رانه شو.

زه نوره نه پوهيږم، خو فکر کووم ورور مې پدې پريکړه ډير زيات خواشينی شو.

ځکه هر کله چې مې ورور کور ته راغی، نو ډير په خواشينۍ يی کور کې وويل:

د عايشې دوي ښوونځی يې بر کلي ته (ملا کلي ته) ته بدل کړ،

هوا!

ريښتيا دا په يوه سبب ښه هم وشول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ورور زما له وجې په ښوونځي کې سترګې په افتخار سره اوچتې نشوې وړلاې.

هغه یو داسې په ننګ مین هلک دی، چې زما لپاره به یې په ښوونځي کې له ځان څخه لویانو ته ډبول ورکول.

ما یوه ورځ ورته د یو هلک نه ویلي ؤ، چې پعذابوي مې په سبا یې د ټولو خلکو په مخ کې په هماغه هلک په وهلو کمیس شکولی وو.

او مخ یې ورته په وینو سور راړولی ؤ،

زما په خیال اوبو کې یې هم ورته څو غوپې ورکړې وې.

لدې سربېره هغه ماته ښوونځي ته د تګ تر اخیري ورځې پورې داسې کومه خبره ونکړه، چې زما د ښوونځي څخه زړه تور کړي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه پدې هم نه پوهیږم، چې زما ورور عرفان ولې زه لکه د نورو هلکانو په څیر له ښوونځي څخه نه منعه کولم.

خو پدې پوهیږم چې ورور نه مې په مکتب کې هیڅ،

نه په زور کې نمره وړاې شوه،

او نه هم په ښایست کې.

ځکه نو ډیرو زیاتو انجونې ورپسې مړې وې.

یو څو انجونو خو یې ماته انځور هم وخود،

خدای خبر چې د هغه انځور به یې له کومه کړی ؤ.

خو راته ویل به یې چې خورې آیا !

تاسې دغه هلک پیژنۍ ،

ما چې به وکتل حیرانه به شوم، چې دوی زما د ورور انځور له کومه کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو وروسته راته معلومات وشو.

چې دې انجونو زما د ورور انځورونه له ادارې پټ کړي دي.

په هر حال مور به نور د ملالی نومي ښوونځي ته تللو، چې زموږ له کور څخه یې ډېره زیاته فاصله درلوده.

تقریبا اته، یا نه کیلو متره لرې به وه.

زما کورنۍ به ماته ویل:

ته ډیره کوچنۍ یې.

ته نور ښوونځي ته مه ځه .

خو زما مشر ورور هغوي پدې خبره خفه کول، او زه به یې پخپله لاس نیولې ښوونځي ته بوتلم.

زما په ټولګي کې دوې ملګرې وې.

چې یوه یې شګوفه نومیده، او بله ذاکره نومیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د دوي کور د کارش لګن مکتب سره ډیر زیات نږدې وو.

ځکه نو هغوي ته زه نږدې وم.

او هر کله چې به مې ورور نه ؤ، زه به د هغوي سره یو ځای ښوونځي ته تلم.

زموږ په ښوونځي کې نورې ټولې انجونې دري ژبانه وې.

په سلو کې لس فیصده پښتنې او نوي فیصده دري ژبانه پکې وې.

موږ پدې ښوونځي کې په دري ژبه دومره وپوهیدو، چې دا به چا نه پیژنده چې موږ پښتانه یو،

یا دري ژبان.

موږ دومره په مینه سره وخت تیر کړ، لکه د یوې مور اولاد چې یو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ‌چا هم داسې څه ونه کړل، چې د پښتنو او فارسیوانانو تر منځ اختلاف رامنځ ته کړي.

نورو صنفیانو به تل د تفریح په ساعت کې لوبې کولې لکه فوټبال، والیبال، باسکټبال.

خو زما هیڅ زړه نه غوښتل، تر څو دغه لوبې وکړم.

زه به تل د تفریح په ساعت کې هم پدې بوخته وم، تر څو د استاذ پاتې نوټ مکمل کړم.

له همصنفانو څخه به مې نوټ اخیسته، او هغه به مې لیکه.

خو د څو ورځو وروسته راپسې شګوفه راغله.

او په زور یې زما ټول کتابونه او کتابچې خپل بیګ کې واچول.

لوبې ته یې بوتلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما لوبه نشوه کولای ځکه نو زه ورته په یوه خوا کې ناسته وم.

او د صنفیانو لوبو ته به مې چکچکې وهلې .

هغوي به تل راته ویل:

راشه!

لوبه وکړه خو،

ما به ویل:

زه لوبه نشم کولای،

تاسې مو خپله لوبه وکړئ زه مو نندارچي یم.

خو یوه ورځ زه شګوفه جانې په زور راپاسولم،

او ویل یې:

هر څنګه چې وي، نن به ته دغه شوټ وهې.

ما چې هر کله شوټ وواهه، نو په پښه مې درد شو(!)

(c) ketabton.com: The Digital Library

شګوفه، ذاکره، حسنا او ټولې همصنفیانې مې راغلې.

د ژړا مهال ؤ،

سخت درد ماشومتوب او بیا انجلۍ هم وم.

نو پدې به راپورې نه خاندۍ سادات صاحب چې ووایم.

ومې ژړل(!)

لیکوال: (!) دغه علامه د مزاق او خندا پر ځای ☹استعمالیږي.

خوندور وختونه وو، تېرېدل.

یوه ورځ زما پلار د خپلې دندې لامله غوښتل تر څو زموږ ټوله کورنۍ کلي ته بوزي.

او ښار له موږ څخه پاتې کېده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

صرف موږ کلي ته تللو نور ترونه او نیکه مې همدلته ښار کې پاتې کېدل.

ماته چې کلي ته د تګ خبر راورسېد ژړا ونیوم.

کڼه بار شوه.

د مکتب له ټنفیانو څخه مې خدای پاماني واخیسته .

او نور موږ کلي ته روان شو.

په ټوله لاره کې مې د مکتب یادونه ذهن ته راتلل.

هغه ملګرې او هر هغه څه چې ما به ورڅخه خوند اخیسته.

غټه لارۍ د هلمند په لارو کوسو کې داسې روانه وه.

ته به وایې چې د ډېرې نیکمرغۍ په لور مې بیایې.

خو چې فکر به مې خپلې ایندې ته شو.

نو راته جوته شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې بيخي د ماتې په لور روانه يم.

د لارۍ د لاندې برخې نه په بار بار ګاز ووت.

د ښار ټولو خلکو راته لاسونه خوځول.

د دې ښار په پريخودو ژړا راغله.

زه نه پوهېږم، چې له دې ښار سره زه څه اړيکه لرم.

په هر حال لارۍ په لږ وخت کې عمومي سرک ته ووتله.

او کلار کلار دښتو ته داخله شوه.

د يو ساعت له مزل څخه وروسته داسې سيمې ته ورسېدم.

چې د ښايستونو ذکر يې دلته نشم کولای.

يوه ډله پېغلې مې وليدلې چې منګي يې په ترخکو کې نيولي وو.

تر دا مهاله مې ګودر نه پېژانده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خو پلار مې راته معرفي کړ.

او ویې ویل:

دا انجونې ټولې ګودر ته رواني دي.

ما مې له پلاره پوښتنه وکړه:

پلاره انجونې په ګودر کې څه کوي.

او دا منګي يې ولې په ترخکو کې نيولي.

پلار مې وويل:

په کلي کې لکه د ښار په څېر بمبه نه راځي.

بلکې انجونې بايد د ګودر څخه اوبه راوړي.

ګودر يو داسې ځاى دى.

چې ډيرې اوبه لري، دا پخپله يو سيند دى.

خو حکومت ورنه جالونه تاو کړي دي.

او يو پيردار هم لري.

تر څو کوم هلک دغه ځاى ته ورنشي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیا مې یوې بلې خبرې ته فکر شو .

او له پلاره مې وپوښتل:

پلار جانه!

دا ولې بازې انجونې ساده منګې لري او بازې ګلدارمنګې لري.

پلار مې وویل:

دا یو راز دی .

کنه دلته په کلي کې هره انجلۍګلدار منګی اخیستی شي.

ځکه د دواړو قیمت یو دی.

خو:

تر همدې ځایه یې مسیج کړی وو او نوره خاموشه شوې وه.

ساعت ته چې مې وکتل د مازدیګر پنځه بجې به وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژیړ مازدیګری وو.

ژر ژر مې اودس تازه کړ.

او جمعه مو د خپل امر مولوي صاحب پسې اداء کړه.

هر کله چې مولوي صاحب سلام وګرځاوه.

نو د یو څو کارمندانو پوښتنه یې وکړه.

هغوي جمعه کې حاضرنه وو.

ځکه نو مولوي صاحب وویل:

که له نن څخه وروسته هر تن جمعې ته رانغی نو پنځوس افغانۍ جرمانه به ورکوي.

له دې سره زموږ د نشراتو مدیر ورته وویل:

مولوي صاحب!

که چیرې تاسې پدې کارمندانو جرمانه کیږدۍ .

نو دوي چې کوم لمونځ کوي .

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا به د الله تعالی د ویرې، نه وي.

بلکې د جرمانې د ویرې، به وي.

او فکر کووم داسې لمونځونه به د الله تعالی په دربار کې هم د قبولیت درجه ونلري.

مولوي صاحب د نشراتو مدیر ته ډیرې سپکې سپورې وویلې.

او اخر یې د خپلې پریکړې په سرته رسولو باندې ټینګار وکړ.

د لمانځه له جاینماز څخه راپاڅېدم.

سخت تږی وم.

د کور ماښامي روح افزا ته مې سخت زړه شوی وو.

ځکه نو له راډیو څخه کور ته راغلم.

ورځ ډېره اوږده شوه.

ماښآمي ته لا یو ساعت پاتې وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې موبایل مې روښانه کړ.

له شمارې څخه ډېر نور پیغامونه راغلي وو.

او ویلي یې وو.

پلار مې راته وویل:

ګلدار منګي تل کوزډن شوي ځوانان خپلو نامزاد شویو پېغلو ته د کوژدې په لومړۍ ورځ ورلیږي.

داسې ما هم کړي وو.

ستا مور ته مې د ټول کلي قیمتي منګی اخیستی وو.

د کلیوالو سترګې ورپسې شوې.

ځکه یې لومړی نارینه اولاد، رانه وو.

پلار مې وویل:

کاش زما لومړی اولاد نارینه وای.

کم ازکم نیماپې بوج خو به یې زما له اوږو کم کړی وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما مې پلار ته وویل:

پلاره آیا ته اوس د ښځینه اولاد په راوړلو خفه یې.

پلار مې سر د هو په بڼه وخوځاوه.

سخته خفه شوم.

ځکه په ما چې مې پلار ځومره ګران وو.

دومره راباندې هیڅوک هم بل ګران نه وو.

او تر دا دمه یې ما تر خولې داسې کومه خبره نه وه اورېدلې.

دا لومړی ځل وو.

خو د کلي د مناظرو په لیدلو به مې بیرته خفګان ورک شو.

زموږ کلی تک شین ځای دی.

د انګورو رنګارنګ ونې، د انځرو ونې، همداسې د ښکلې هوا درلودونکی سیمه ده.

پدې کلي کې د سهار له طرفه قدرتي خوشبو وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سهار کې بې ځمکه داسې خوندور بوی کوي.
ته به وایې:
چې ویې خورم.
زموږ هستوګنځی همدغه کلی شو.
زما خفګان حد نه لاره ځکه چې مکتب راځخه پاتې شو.
زه که ویښه وم یا ویده.
د ښوونځي غم ډېره زیاته دردولم.
یوه شپه ویده وم.
خوب مې لیده چې په ملالۍ ښوونځي کې ناسته وم.
ټولګیوالې او ښوونکې ټولې راسره په خوا کې ناستې وې.
هر کله چې له خوبه راپاځېدم.
نو زړه مې په ډېرې چټکۍ سره ټوپونه وهل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

مور مې خوا ته راغله.

په منډه يې يو ګيلاس اوبه راوړې.

هغه مې وخښلې او سترګو ته مې لاسونه ونيول.

دغه وخت مې فکر يو الهام شونډو ته ډالۍ کړ.

په هر حال هره شپېبه او هره شپه کې راسره يې.

ای زما د ټولګي غمه رخصتي دې کومه ورځ ده.

د همدې ورځې په سبا عرفان ورور هماغه د ښار مکتب ته تلو.

نو ماته يې هم وويل:

تر څو بيګ تيار کړم.

ما ژر ژر بيګ تيار کړ.

او پدې ورځ مې د ډېر وخت وروسته له خپلو ټولګيوالو سره وليدل.

خپلې استاذانې مې هم وليدلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولګیوالو راسره ښه روغبړ وکړ.

له دوي سره مو خپل خواږه وختونه رایاد کړل.

پدې ورځ زه دومره خوشحاله وم.

چې اظهار یې زه په ډېر زیات وخت کې هم نشم کولای.

زما ارمان دا وو.

تر څو زه بېرته ښوونځی شروع کړم.

هر کله چې کور ته راغلم.

نو پلار ته مې وویل:

زه د ښار له مکتب څخه سه پارچه د کلي مکتب ته راوړم.

پلار مې راته وویل:

لور جانې که ته مکتب ختم کړې.

نو ولاکه د توربورانو له پیغورونو خلاص شم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خیر دی لورې د دې مکتب له غوښتنې تېره شه.
نور چې هر څه غواړې وغواړه.

زه به یې درته پیداکړم.
ما ورته وویل:
نه پلاره!
که زه مړه کېږم یا ژوندۍ کېږم.
ښوونځی وایم.
تر څو یوه ښه ژورنالیسته را څخه جوړه شي.
ژورنالسته یې نه پېژنده څه یې ونه ویل.

پلار مې ډېر تنګ کړ .
ځکه یې راته د ښوونځي څخه سه پارچه راوړله.
ما په کلي کې خپل ښوونځي ته ادامه ورکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته مې څوک نه پېژندل.

خو چې ورغلم شاګردانې ناستې وې .

استاذ یې د امتحان تقسیم اوقات په تخته رساوه.

ما هم ژر ژر ولیکه .

دوي ټولو داسې فکر کاوه چې ما به د ښار په ښوونځي کې د ټول کال درس ویلی وي.

خو ما ټکی درس لا نه وو ویلی.

د همدې ورځې په سبا لومړۍ ازموینه وه.

فکر کووم.

د جغرافیه امتحان وو.

زه د شپې درس ته کېناستم.

او ټوله شپه مې په درس ویلو تېره کړه.

د شپې په اخیري حصه کې پاڅېدم.

تر څو د الله تعالی څخه دعا وغواړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې کامیابه مې کړي .

دا شپه تېره شوه .

په سبا یې زه ازموینې ته ولاړم.

امتحان مې ورکړ.

او د هرې ازموینې لپاره به مې د شپې تر ناوخته درس وایه.

شکر په هغه ازموینه کې بریالی شوم.

ډېر نور درس مې هم وویلې :

دا وخت راباندې د وراره له طرفه غږ وشو.

چې لالا وایې ادریس ته غږ کړه.

چې اذان ته لږ وخت پاتې دی.

ورته مې وویل:

سمه ده دادی درغلم.

رب ته مې ډېرې دعاګانې وکړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه پکې دا هم وه.

چې یا ربه!

ته خو راته ځوک پیدا کړه .

چې کوم ناول یا کتاب راته سپانسر کړي.

ما ډېر زیات ناولونه لیکلي .

خو تر اوسه یو هم چاپ ته ورندې نشو.

که هر ورور مرسته وکړه ورځخه منندوی به یم .

روژه ماتې مو وکړ.

زه بېرته راغلم مسیج په نیمایې کې پاتې وو.

پلی مې کړ.

ویلي یې وو.

هر کله چې زه دولسم ته ورسېدم.

نو زموږ کلي ته تالیبان راغلل.

دا چې زما پلار په بهرنۍ موسسه کې دنده درلوده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځکه نو په هماغه لومړی ورځ مو کډه بار کړه.

او موږ ولاړو ښار ته.

په ښار کې مې ځان د ملالۍ لیسه کې یو ځل بیا واچوو.

د خپلو زړو ټولګیوالو سره یوځل بیا یو ځای شوم.

خو سادات!

په همدې کال کې تالیبان ښار ته هم راننوتل.

د عسکرو او تالیبانو تر منځ نښته وه.

دا داسې یوه نښته وه.

چې ما پکې ډیرې خوبندې وکتلې چې بوره شوې.

ډېرې میندې مې وکتلې .

چې کونډې شوې.

موږ له کوره راوتل خو څه کوې چې د کور دالان ته هم نشو راوتلای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ په کور به د نښتې په مهال کې ډیری یا د اردو عسکر راننوتل.

یا تالیبان.

موږ دواړو ته پناه ورکوله ځکه چې دواړه زموږ ورونه وو.

بس د بیت لیکلو څخه بغیر نور څه راپاتې نه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله ژاړم ژړولی وطن نشم.
ځان به هیر کړم هیرولی وطن نشم.

اخ مرګیه وطن ولې رانه غواړې.
ځان به در کړم درکولای وطن نشم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

***

یوه ورځ مې یو عسکر د کور و مخ ته پړ مخې پروت وو.

فکر کووم.

په پښه لګېدلی وو.

هغه د پښې له درده زګیروي کول.

ما غوښتل تر څو مرسته ورسره وکړم.

خو چې ورتلم.

نو زما په مخ کې يې عسکر په سر باندې څلور ډزه وویشت.

زه په منډه کور ته ولاړم.

یخ ژمی وو.

په یخو اوبو مې ولامبل.

سادات هغه ډېر سخت وختونه وو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما داسې حالت ولید.

چې هېڅ انسان به داسې حالت لیدلي نه وي.

زه سیاست کې کار نلرم.

او نه هم وایم چې دا ښه دی یا هغه ښه دی.

خو دومره پوهېږم.

او د ویلو حق یې لرم .

چې ټول یو افغانان وو.

اخر ولې مو د پردي په وینا خپل ورور واژه.

دا کیسه له تاریخه پټه نشي .

پاتېدلای.

او راتلونکې نسل کې به ضرورداسې خلک پیدا شي.

چې په دې بې خونده تاریخ به افسوس کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش د احمد خان او میرویس خان په څېر تاریخ مو پریخی وای.

په هر حال جنګ وو.

موږ ته به خلکو ویل چې کلي ته د تلو په ټولو لارو کې یې ماینونه خښ کړي.

خلکو تر ډېر زیار وروسته یوه لاره پېدا کړه.

تر څو کلي ته پرې ولاړ شي.

د هلمند ټول ښار تش شو.

او خالي د جنګ ډګر ترې جوړ شو.

ټول خلک کلي ته ولاړل.

خالي موږ پاتې وو.

بس زه مور پلار او مشرۍ دوه خویندې مې هم کلي ته روان شو.

په هره لار چې به جنګ وو.

پلار به مې هغه لاره بدلوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر ډېره حده ولاړو.

مور او پلار او کورنۍ مې مخکې وو او زه ورپسې وم.

منډې مو وهلې .

چې څو تیارې مو ولیدلې.

له لویدیځه راغلې .

فکر کووم د امریکا بیرغ پرې موښتی وو.

موږ منډې وهلې .

چې یو دم د شپیلي اواز مې تر غوږه شو.

زه لړه ودریدم.

مور پلار او کورنۍ مې را څخه ډېر مخکې ولاړل.

ما پخپلو سترګو لیدل چې آسمان ته پورته شول.

په هوا کې يې دردوونکې زګیروي وکړل.

او ټوله کورنۍ مې په حق ورسیده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما نور څه په یاد ندي .

د ډیرې وار خطایې نه بې هوښه شوې وم.

هر کله چې مې سترګې پرانیستلې.

نو ومې لیدل چې روغتون کې وم.

دا کابل وو.

د تیارې چلوونکو زه دلته راوستې وم.

ترجمان ته یې وویل:

Say him

I am sorry

مطلب دیته ووایه.

مور بښنه غواړو.

زه په انګلش پوهېدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سم له واره مې انګريز له ګريوانه ونيو.

لکه ليونۍ مې پرې ګوزارونه وکړل.

پيلوټ زما لاس له ګريوانه لرې کړ.

او بغير له کوم علته ووت.

ماته ايله معلومات وشول چې ولې خلک تاليبانو ته تللي دي.

زما په ځای که کوم ځوان وای نو ضرور به د خپل انتقام لپاره طالبانو ته، ته.

زه چې له جنګه وروسته خپل ښار ته ولاړم.

نو ښار مې د مرميو په مردکيو لوټې لوټې شوی و.

هرې خوا د تاليبانو حاکميت وو.

که چيرې ماته اوس ټوله نړۍ هم راکړې.

زه به يې څه کړم.

زما پلار نشته مور مې نشته .

(c) ketabton.com: The Digital Library

کورنۍ مې ټوله له لاسه ورکړه.

کاش هغه یو ورور شادر خو مې راپاتې وای.

هغه هم راڅخه دې بد مرغه امریکایانو واخیستل.

په ټوله کې زه دا خبره کووم.

چې پخواني حکومت راڅخه مور پلار او کورنۍ واخیستل.

او دې حکومت راڅخه زما ښوونځی واخیست.

ما د کورنۍ د مرګ درد ولید.

د خپلو وطنوالو د درد ځګیروي مې واورېدل.

ماته اوس د ښوونځي درد بې تفاوته دی.

زه اوس نه پوهیږم .

څه وکړم.

چېرته ولاړه شم.

او چاته وژاړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاش مور او پلار پخپلو مبارکو لاسونو ډولۍ کې کینولی وای.

ټول کلي ننداره کولای.

یو منګی مې په خپل لالي باندې د ځان لپاره شکرانه کړی وای.

پای

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کیسې د انجلۍ وینا:

مننه سادات صاحب له تاسې څخه چې د لومړۍ غوښتنې سره مو راته وویل:

چې سمه ده.

ستاسې کیسه به زه ضرور ولیکم.

خو اوس لپاره زه د لوی امپراتور ابدالي بابا ناول په لیکلو بوخت یم.

او هر کله چې هغه ناول پوره شو.

نو زه به ضرور ستاسې کیسه ولیکم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لیکوال:

که د کوم کتاب د چاپ چارې کوم ورور پخپل لاس کې اخیستلی شي.

نو کومک راسره ضرور وکړی.

واټساپ کې راته صرف یو مسیج وکړی.

مننه.

0731363201

(c) ketabton.com: The Digital Library

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library